

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Illvstrivm Miracvlorvm Et Historiarvm Memorabilivm Lib. XII

Caesarius <Heisterbacensis>

Antverpiae, 1605

De contritione vsurarii, quem bufones ex eleemosynis eius orti
deuorauerunt, cap. 33

urn:nbn:de:hbz:466:1-13177

mts: Domine in cœlo misericordia tua, & veritas tua
 vsque ad nubes. Cui secundus adjecit: Iustitia tua sicut
 montes Dei, iudicia tua abyssus multa. Tertius verò:
 Homines & iumenta saluabis Domine, quæadmodum
 multiplicasti misericordiam tuam Deus. Cùm; quar-
 tus subiunxisset: Filij autem hominum in tegmine
 alarum tuarum sperabunt; simul in hanc vocem eru-
 perunt: Quia Deus iustus est, & scriptura solui non
 potest, filius hic hominis noster est, ad Dominum con-
 fugit, ad Dominum ibit, quia sub tegmine alarum il-
 lius sperauit. Inebriabitur ab vbertate domus eius, qui
 se lacrymis contritionis inebriauit, & torrente volu-
 ptatis suæ potabit eum: quoniã apud ipsum est fons
 vitæ, & in lumine eius videbit lumen. Ad hanc vocem
 dæmonibus confusis, & obmutescentibus, cœlestes
 nuntij animam contriti peccatoris tollentes, illis so-
 ciauerunt, de quibus Saluator in Euãgelio dicit: Gau-
 dium est in cœlo angelis Dei super vno peccatore peni-
 tentiam agente. APOLLONIVS: Quid amplius profuit
 vsurario, eleëmofynæ an contritio? CÆSARIVS: Hoc
 securè dico, quia si contritio defuisset, modicum illi
 eleëmofyna profuisset. Vis audire quantum Deus ac-
 ceptet eleëmofynas vsurarij? APOLLONIVS: Volo, &
 desidero.

Luce 15

CAPVT XXXIII.

CÆSARIVS.

MUltorum ore celebratur adhuc Colonię fa-
 ctum cuiusdam vsurarij, in ecclesia S. Ge-
 reonis martyris sepulti, qui cùm esset diues
 & avarus, tandem diuina misericordia compunctus, sa-
 cerdotem adiit, confessionem fecit, & vt Deum pro pec-
 catis suis placaret, pollicitus est quia omnia sua pro
 illius nomine pauperibus erogaret; cui sacerdos re-
 spondit: Incide de panibus tuis eleëmofynas, ita vt ci-
 stam ex eis impleas, claudesque illam; qui cùm die al-
 tera eandem arcam aperuisset, quot ibi posuerat eleë-
 mosynas, tot in ea reperit bufones; cui cùm sacerdos
 diceret: Vides nunc quãtũ Deo placeãt eleëmofynæ de
 vsura? territus ille respõdit: Domine quid faciã? Si vis,
 & inquit,

inquit, saluus fieri; hac nocte inter vermes istos nudus iaceas. Mira cōtritio: Ille, licet tale stratum nimis abhorreret, vermibus tamen morituris immortales proponens, tum timore gehennæ, tum amore cœlestis patriæ nudus se super vermes iactauit: Sacerdos verò arcā ipsam adiit, clausit, & abiit; quā die postera cūm aperuisset, nihil præter ossa hominis ibidem inuenit, quæ in porticu prædicti martyris sepulta, dicuntur tantæ esse virtutis, ut vsque hodie, nullus bufo terminos eiusdem viuis possit intrare. APOLLONIVS: Si eleëmofynæ vsurariorum vertuntur in bufones, reliqua eorū substantia quales ex se gignet vermes? CÆSARIVS: Vermes infernales, vermes immortales; de quibus per Isaiam in persona talium dicitur: Vermis eorum non morietur, & ignis eorum non extinguetur; & erunt vsque ad satietatem visionis omni carni. Subtus eos sterneretur tinea, & corpora eorum comedent immortales vermes gehennæ, animas semper rodet vermis conscientiæ. APOLLONIVS: Potuitne ergo Abbas ille, de quo superius dictum est, ex pecunijs vsurarij fructuosas pro anima eius facere eleëmofynas? CÆSARIVS: Prius, sicut me memini dixisse, vsuras pro possibilitate restituit, de reliquo eleëmofynas fecit, hoc in isto factum non est: quod autem hoc liceat, ex hoc quod sequitur exemplo docebitur.

CAPVT XXXIII.

Temporibus Philippi regis Francorum, qui hodie regnat, erat in ciuitate Parisiensi vsurarius quidam ditissimus, Theobaldus nomine: hic cūm haberet possessiones plurimas, infinitasq; pecunias ex vsuris congregatas, diuinitus compunctus, ad magistrum Mauritium eiusdem ciuitatis Episcopum venit, eiusque consilio se commisit. Ille verò cūm in ædificatione ecclesiæ beatæ Dei genitricis Mariæ nimis ferueret, cōsultuit ei, quatenus pecunias suas ad structuram inchoati operis contraderet, qui huiusmodi consilio aliquantulum sibi suspecto adiit magistrū Petrum Cantorem, verba Episcopi ei insinuans; cui ille respondit: Nō dedit tibi bonum consiliū hac vice, sed vade,